

ESŐCSEPERGÉS.

Felhős éj, halk eső pereg,
a fákon át köd száll zizegve —
végig sötét a lámpasor :
sehonnan sem hull fény sugar
a csöndesen csurgó vizekre.

Kicsiny kamrájából a szív
az elborult világba sóhajt —
hangjára senki sem felel,
csupán a szél küld válaszul
távolból egy-két elhaló jajt.

Felhős éj, halk eső pereg,
a fákon át köd száll zizegve —
végig sötét a lámpasor :
sehonnan sem hull fény sugar
a csöndesen csurgó vizekre.

Nincs ébren senki, senki már,
hallom lélekezését a háznak —
künn száll a köd s eső pereg :
tornyok, kémények, háztetők
egymáshoz bujva áznak, áznak.

Kinek nyujtsam most két kezem?
tompán beléjük ejtem arcom:
elárvultan találgatom,
hány év, hány nap, hány óra még,
amíg szívem megáll s elalszom.

Bardócz Árpád.

DÉVA VÁRA.

Készen áll már életemnek Déva vára,
Egy életre be vagyok én ide zárva.
Nagy Kőműves titkos kézzel építette,
Láthatatlan most is ott áll még, felette.
Szívemnek sok rejtett zárját ösztönűjja
Fel-felnyitja, meg bezárja vissza, újra.
Véremmel van megállítva minden köje,
Testem-lelkem táplálója, éltetője.
Hiába is lázadoznék: sorsom vára,
Egy életre be vagyok én ide zárva.
Ablakából vágyszemekkel ki-kinézek,
Nyári lombok, vadvirágok visszaneznek,
— Ez az arcom — rám ismernek első szóra,
Tudják, hogy a szívem sorsuk áhítója.
Bús jelennek színét-árnyát itt benn hordom,
Magyarnak és nőnek lenni — ez a sorsom.
Készen áll már rabsorsomnak Déva vára,
Egy életre be vagyok én ide zárva.

Debreczeny Lili.